

Robert Purdyn haastattelu

Jututti ja kirjoitti 2/2017 Esa Mäkinen

Kun Robert Purdy, paremminkin Roopena tunnettu, muutti Kuopioon vuonna 1975 keikkui muuttokuormassa kaiken muun ohessa vanha vanerinen Windmill -kevytvene. Roope oli yhdessä kaksoisveljensä Martinin eli Maran kanssa aloittanut purjehdusharrastuksen jo muutamaa vuotta aikaisemmin ja tekevältä nuorukaiselta oli jo syntynyt muutama itsetehty jolla ja kevytvenekin.

Windmill viihtyi hyvin Kallaveden aalloilla ja jo seuraavana vuonna veljekset liittyivät Kuopion Pursiseuraan ja Pirttiniemen veneilijöiden porukkaan. Vintikka alkoi kuitenkin tuntua pieneltä ja veljekset alkoivat etsiä kumpikin omaa isompaa venettä. Roope päätyi Jokkeriin, koska pursiseuralaisten porukka alkoi tehdä niitä Paavo Hallmanin opastuksella. Näin veneen hankinta tuli edullisemmaksi ja käsillä tekeminen ei ollut koskaan pelottanut Roopea, pikemminkin päinvastoin.

Muutama kesä menikin sitten s/y Sannalla purjehtiessa, mutta ruokahalu kasvaa syödessä ja kun perhettäkin alkoi kertyä, alkoi mieli tehdä isompaa venettä, jolla voisi reissata myös kauempana kuin lähivesillä.

Roberttan tarina

Isot veneet maksavat tunnetusti paljon ja koska Roope halusi ja kykeni tehdä itse mahdollisimman paljon, oli selvää, että tuleva vene tehdään omin käsin. Malliksi valikoitui Joshua Slocumin lähes sata vuotta aikaisemmin ensimmäisellä yksinpurjehduksella maailman ympäri tunnetuksi tekemä Spray, jonka modernisoidun mallin piirustuksia oli saatavana. Jos malli oli outo näillä vesillä, niin oli myös rakennusmateriaali eli teräsbetonikin.

Työ alkoi vuoden 1985 syksyllä rungon teräs- ja betonitöillä. Vajaat kaksi vuotta myöhemmin, kesäkuussa 1987 oli vuorossa vesillelasku. Vene sai nimekseen Robertta yhden työkaverin tokaistua rungon nähtyään ”Sehän on kuin paksu Bertta” viitaten tällä saksalaisten kuuluisaan jättitykkiin. Siitäpä sitten parin kirjaimen lisäyksellä tuli nimi veneelle.

Robertta seilasi pari ensimmäistä vuotta ilman mastoja, mutta vuonna 1989 se sai varustukseen ketsitakilan mastot ja komeat punaiset purjeet. Nyt olikin mahdollista lähteä jo kauemmas ja jo seuraavana vuonna matka suuntautuikin Saimaan kanavan kautta meren puolelle.

Meri houkuttelikin joka kolmas tai neljäs kesä ja matkat suuntautuivat Ahvenanmaalle, Viron rannikolle ja Latviaan. Pisimmät reissut ylsivät Kööpenhaminaan ja Osloon, josta paluumatka tehtiin Götan kanavareitin kautta. Näin jatkui monen vuoden ajan, talvet kuluivat rakenteissa ja kesät vesillä.

Mukana seuratoiminnassa

Vaikka Roopen aika kului paljolti veneillä ja edelleen jatkuvassa Roberttan viimeistelyssä, riitti hänellä aikaa ja tarmoa myös pursiseuran toimintaan. Pesti livarisalon tukikohdan isäntänä alkoi 1988 ja työtä riitti laitureiden ja muiden kohteiden remonteissa.

Pirttiniemen vastuiden myötä alkoi vuosituhannen vaihteessa aika myös seuran hallituksessa. Pirttiniemessä hän vastasi yhdessä satamamestarin kanssa veneiden sijoittelusta ja epävirallisemmin ties kuinka monesta muusta hommasta. Kanssaveneiljät tottuivatkin kysymään Roopea avuksi, jos veneessä oli joku ongelma. Sadoissa kappaleissa taidetaan myös laskea ne mastot, jotka Roope on Pirttiniemen Hiabilla nostanut veneeseen tai sieltä pois. Myös uuden mastonosturin suunnittelu ja toteutuksen valvonta oli pitkälti hänen vastuullaan.

Nyt eläkeiän lähestyessä on Roope pikkuhiljaa hidastanut tahtia. Seuran hallituksesta hän jäi pois 2015 siirtyen tavalliseksi rivijäseneksi. Yli 30 vuotta aktiivisena toimijana riitti ja nyt mies haluaa aikaa myös muille harrastuksille kuten esimerkiksi moottoripyöräilylle.